

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

3. In necessitate alia urgenti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

quia prædicti textus solum concedunt, ut in prædictis impedimentis adeatur Episcopus, nihil de aliis Confessariis. Multi tamen non minus probabiliter, in foro tamen Conscientiarum, & quoad excommunicationem, cum prædicto onere mox explicando, concedunt, quia reservatio, quæ est instituta ad bonum animæ, in ejus damnum fugeret, nisi sic eos textus interpretarentur. Ita Castrop. de pen. p. 15. §. 4. n. 3. & de Conf. d. 1. p. 11. §. 5. n. 6. Suar. de pen. d. 30. §. 1. n. 10. sine. Alter. tom. 1. disp. 6. lib. 1. c. 6. & 8. aliisque ap. eod. Ludov. Bertrand. Loth. in Refol. Theol. tr. 1. q. 1. art. 9. n. 1.

35. Ex his diluitur illa difficultas, An sicuti Episcopus potest hunc impedimentum absolvere à Papalibus, sic Parochus, vel quilibet Confessarius possit absolvere à casibus, vel excommunicationibus, Episcopo forte reservatis cum, qui habet modo dicto impedimentum, quo contingendi ad Episcopum aditus non datur.

36. Respondeo, Et id etiam plures negant, ut Alter. dicit. l. cc. De Lugo de pen. d. 20. num. 22. Suar. l. c. n. 12. quia Sacri Textus illud concedunt ob difficultatem ascendendi ad Pontificem: at accessus ad Episcopum solet esse facilius; nihilominus etiam plures, ut Castropal, Dand. Bossius l. cc. Gran. in 3. p. contr. 7. trall. 10. d. 7. alique apud Dianam p. 9. trall. 7. ref. 10. Loth. loc. c. expresse addens etiam hæresim quamcumque cum Castrop. contra Sanc. & Caver. Dicatill. apud Dianam p. 11. tr. 8. ref. 49. laus probabiliter, in eodem foro Conscientiarum, & cum oneribus mox declarandis, concedunt propter rationem modo dictam: Cum enim reservatio sit odiosa, non debet in damnum animarum vergere, ut certè, si secus dicere vellemus, vergeret in hoc casu.

37. Sed, quæso te quænam in particulari sunt impedimenta, quæ specialiter sufficiunt ad hoc, ut Episcopus ejusmodi excommunicationes Papæ reservatas, etiam publicas absolvere possit. Quod est petere, Quondam prædenter judicandum sit, prædicta impedimenta esse perpetua vel longi temporis, ita, ut moraliter constet, non posse ante mortem absolvi à legitimo Superiore?

38. Respondeo, Præter periculum mortis, quod perituræ doctrinæ §. præced. est

1. Infirmitas longa, etiam si periculosa nunc non sit.

III. Paupertas: ut si Romanus non nisi mendicando vivere deberet, qui mendicare non solet.

IV. Aetas senilis seu puerilis, imò, si contraxisset quis excommunicationem ante pubertatem, ejusque absolutionem pereret post pubertatem, posset Episcopus absolvere.

V. Fragilitas sexus, id est, esse mulierem cujuscumque conditionis.

VI. Attributus alteri: ut filius familias vel servus, quando sine præjudicio Domini Papam adire nequit.

VII. Cura animarum, vel temporale dominium, quando rationabiliter timetur, ne oves, vel Vassalli damnum patiantur.

VIII. Debilitas in viris delicatis, qui judicantur, non posse ferre itineris labores.

IX. Quodlibet aliud impedimentum quod prudenti judicio legitimum putetur. Hæc cum citationibus Sacrorum Textuum habes collecta apud Leandrum, d. 17. de excomm. quest. 58. & apud Dianam, p. 5. tr. 9. ref. 6. inter quæ adnumerant merito alii inimicitias graves, quæ impediunt iter, necessitatem succurrendi familiæ, vel parentibus, retentionem in carcere, in Tremitibus, in Claustris, obligationem exercendi munus publicum, quod illud iter non permittat, si munus relinqui sine gravi detrimento non valeat, & similia quæ etiam habes apud Suar. de Conf. d. 22. §. 1. n. 63. Delug. d. 20. de pen. n. 19. Castrop. tr. 1. q. 4. d. 4. p. 3. §. 5. d. 3. aliosque.

39. Quæres: Sicuti Episcopus per se potest absolvere in prædictis necessitatibus, & impedimentis recurrentibus ad Pontificem, potestne etiam ejus Vicarius Generalis?

Par. III.

40. Respondeo, Ex commissione Episcopi, non est dubium: Ita Sanch. de matr. l. 2. d. 40. n. 14. Quint. tr. 9. §. 1. num. 6. cum enim potestas Episcopo conveniat ratione dignitatis, potest illam alteri, quamvis non Vicario Generali, delegare. At, an ex ipsa constitutione Vicariatus hæc potestas absolvendi (ut etiam dispensandi) in casibus necessitatis conveniat Vicario, major est difficultas. Certè mihi, & aliis negandum videretur, juxta Sanch. de matr. l. c. num. 9. Fagund. Suar. aliosque apud Dianam part. 9. tract. 6. ref. 59. & ibid. tract. 9. ref. 41. quidquid alii nimis indulgenter concedant: Apud eundem Dianam. Ratio est, eadem imò major, quam innovimus supra cap. 10. §. 27. num. 10. Lege Dianam ibid. idem dicentem de Confessario electo per Bullam Cruciatæ, & de Regulari privilegiato: hi enim non possunt extendere privilegia absolvendi, vel dispensandi, quæ habent, ad illos casus, ad quos Episcopi potestas extenditur ratione dictæ necessitatis, &c.

41. Ejusmodi absolutum ab Episcopo, vel modo dicto ab ejus Delegato, quando non est recursus ad Pontificem in dictis excommunicationibus reservatis publicis, debet se præsentare Pontifici, vel ejus Delegato in iis casibus, in quibus impedimentum forte cessaret, ut si pauper fieret dives, &c. (excepto impedimento impubertatis) rectè notat Hurtadus, diffut. 15. de excomm. diff. 3. num. 10. & nos supra indicavimus, atque infra §. 4. n. 6. univèrsaliter notabimus.

42. Præterea prædicta impedimenta, quæ sufficere dicimus Episcopo ut absolvat penitentem à reservatis Summo Pontifici, sufficiunt etiam proportionaliter, in foro tamen interno, & cum oneribus mox explicandis, ut deficiente Episcopo, possit alius Sacerdos absolvere ut diximus num. 35.

§. III. In Necessitate alia urgente.

1. Potest evenire, ut non sit perpetuo quis impeditus, nec longo eo tempore, quo non sit habiturus Confessarium legitimum, sed tamen aliqua interim vergeatur necessitate.

2. Quare inquirimus, quid tunc agendum ab eo, qui, & alia peccata non reservata habet, & casibus item, vel excommunicationibus reservatis, etiam ob hæresim contractis, (teste Castrop. Tomo primo, trall. 4. part. 3. §. 6. numero secundo) forte laborat, potestne ex illa necessitate directè à non reservatis, & à reservatis, indirectè absolvi ab Ordinario Confessario cum onere se præsentandi, iterumque peccata illa reservata ritè confitendi? Scimus enim (quidquid aliqui sentiant in oppositum) non posse directè, quia ille Confessarius, qui supponitur præsens, caret jurisdictione pro reservatis, ut clarius mox n. 4. explicabimus.

3. Dico, de tota hac quæstione me disputasse in method. Comm. cap. 1. §. 6. d. num. 18. ubi ex sententia probabiliter affirmavi, posse, & addidi duos alios modos quibus uti valet is, qui in necessitate dicta positus caret Confessario potente à reservatis absolvere, quæ hic non sunt cum Lectoris molestia repetenda. Qualis autem debeat esse necessitatis gradus, sive ex notabili infamia, sive ex alio gravi detrimento procedens, ibidem distinctè declaravi.

4. Illud discrimen clarius hic est explicandum: nam supra docuimus, in articulo mortis, & impedimento perpetuo, non adesse onus comparendi coram Superiore, quando quis per inferiorem absolvitur à casu reservato, sed solum, quando absolvitur ab excommunicatione, quam inferior absolvere nequit: at quando quis sequens hanc sententiam probabilem, ab inferiori, vel simplici Sacerdote absolvitur, propter urgentem necessitatem aliam, v. g. ne incurrat notabilem infamiam nisi communicet, unde vult præmittere modo dicto Sacramentalem Confessionem, semper debet postea se sistere Superiori, vel ejus Delegato, nec solum, ut accipiat poenitentiam, vel remedia suorum peccatorum,

H 2 sed

sed, ut absolvatur, tum ab illis casibus, tum ab illis excommunicationibus, quas ille inferior non poterat absolvere.

Ratio autem discriminis est, quia in nostra sententia pro articulo mortis, & pro illo impedimento perpetuo, quod mortis articulo æquivalere, Confessor ex Tridentino habet plenam iurisdictionem, unde absolvit directè pœnitentem; solum pro excommunicatione, quam extra illum articulum absolvere is non potest, debet directus pœnitens ex peculiari Sacrorum Canonum dispositione quam explicabimus, §. 4. num. 2. comparere coram Superiore ad suscipienda remedia, &c. At in casu alterius urgentis necessitatis, cum Confessor ille non habeat plenam iurisdictionem, sed solum propter ejusmodi necessitatem concedatur, posse dimidiari Confessio, in hoc, inquam, casu, Confessor pœnitentem absolvit indirectè à reservatis, & non absolvit ab excommunicatione, quam absolvere non potest, quia caret iurisdictione, ut supponimus: unde in dicto pœnitente remanet obligatio, subdendi clavibus illa peccata & obtinendi Absolutionem ab illa excommunicatione.

5. Scio, esse alias sententias de hac necessitate iteratæ Confessionis, ut videre est apud Quintanadu, de poen. singul. 11. à num. 6. Dicastill. apud Dianam p. 11. tract. 8. resol. 49. & De Lugo de poenit. d. 20. à numero 218. sed hæc nostra planior est, tutior, & in praxi omnino servanda.

6. Scio etiam, alicui posse in mentem venire (ut innui in parenthesi, quam interposui n. 2.) non esse eiusmodi onus confitendi iterum dictos casus reservatos: Sed fuisse à nostris Ordinationibus: vide In Ordinat. pro stud. super Propos. 23. prohibitum, ne id doceatur, etiam scio: Prohibetur enim hæc propositio.

11. qui à reservato peccato, pro tali cognito, ex necessitate aliqua indirectè est absolutus, non tenetur deinceps se Superiori siftere, nec per se, nec per alium, sed manet simpliciter absolutus, & sine ulla onere quarumvis directè à reservato Absolutionem.

Quæres, cur additur illud (pro tali cognito.) Respondeo, Ob ea, quæ dicta superius sunt c. 7. §. 3. n. 11.

7. Inquires hac occasione, si pœnitens bona fide à te Confessario inferiore, seu Sacerdote simplici, modo dicto, sed nulla urgente necessitate accipiat Absolutionem, ad quam dandam ipse iurisdictione caret, ut supponimus, validè erit Absolutio? Respondeo, Si omnia peccata, quæ pœnitens aperuit, sunt reservata, certum est, esse invalidam, quare cum id advertet pœnitens: debet iterum ea omnia legitimo Confessario subdere; Ratio est manifesta, quia Confessarius ille inferior non habebat iurisdictionem ullam circa huiusmodi peccata, quæ omnia supponuntur esse reservata, ergo validum Sacramentum Pœnitentiæ facere, quacunque tandem bona fide posita, non potuit.

8. At, si cum peccatis reservatis aperuit pœnitens alia non reservata mortalia, vel aliqua venialia cum legitimo dolore, invalida erit Absolutio ex Vasque apud mox citandos, quia (inquit) Confessarius non habet potestatem dimidiandi Absolutionem sine necessitate, quam hic non adesse, supponimus. Sed valide erit ex Suar. quia, inquit, cum tunc Confessor polleat iurisdictione ad aliqua, illa absolvet directè, indirectè, alia: Nam propterea errore detecto, iterum hæc indirectè absoluta subdenda erunt legitimo Confessario, ut directè ea absolvantur, non verò alia, hæc enim alia ob bonam fidem Confessarii, & Pœnitentis, ritè fuerunt, & directè absoluta, quia ad illa, ut supponimus, iurisdictionem habebat Confessarius. Dimidiatio autem illa materialiter solum se habet non formaliter, quod integritati Confessionis non obstat, docet communiter in tr. de poen. Vtramque sententiam probabilem esse censo.

9. Si Confessor in posteriore hoc casu pœnitentem absolvit mala fide, id est scienter, illum sacrilegè se gerere, certum est, quia sine necessitate Confessionem dimidiat. Verum tu, si bona fide processisti in recipienda Ab-

solutione, uti doctrina, numero præcedente aliter, pro Cum contra, si mala fide, hoc est scienter id dimidiaveris, facias, quia peccabis actualiter, unde indisponibilis ad solutionem accedens, nulliter illum recipis.

OCCASIONE PRÆDICTORUM
quarimus consequenter, an aliquando in nostra Societate sine ulla necessitate, possit quis per irregularitatem absolvi à reservatis.

10. Cum in præcedentibus dictum sit ut quis per irregularitatem absolvi à reservatis, requiritur necessitas illam, quæ sufficiat ad dimidiandam Confessionem, quamque distincte me explicasse, dixi in Methodo communis loco citato, oritur mihi dubitatio, an hoc aliqua peculiari concessione gaudeant Nostri in Societate Religiosi; Et quidem gaudere quando interfuimus: certum est, eo modo, & in his circumstantiis, supra cap. 11. §. 1. à num. 25. memoravimus: in qua concessione nulla fit mentio necessitatis, sed solum Censuræ proprii Confessarii, seu Superioris, licet cum eo se præsentandi, &c. At estne alius casus præter prædictum itineris?

11. Esse videtur primo aspectu ille alius, quando quis à Collegio, vel Domo Superioris, & vult quis commorari. Sic enim videntur concedere illi Theologi, qui peritos nostros instituti appellavimus in Superiorem, ita in manuscripto quod apud me habeo V. Absolutio, in gen. num. 3.

Si quis, inquit, Superiore occupato, & non ad horam, lapsus sit in casum reservatum, & insuper tempore celebrandi, vel communicandi, & insuper ipsam de viam noluit confiteri Ordinario, non potest ab alio absolvi. Quare quævis aliquo titulo, differenda potest Communicatio, vel communicatio, & que dum conveniri possit, qui ad iritatem habet. Alioquin potest talis absolvi ab alio, cum onere comparandi.

Et alibi v. Absolutio à reservatis, absente Superiore.

Absente Rectore, non habet Minister facultatem solvendi à reservatis, nisi ei specialiter concessum sit, non expedit fieri, maxime si ad paucos dies summa esset. Potest enim quis confiteri Ordinario cum onere, si ipse di Superiori.

12. Vides, nullam fieri mentionem necessitatis, sed solum absentiae Superioris. Quare videtur Patre Generalis in prædictis casibus concessisse Ordinaris Censuræ foribus auctoritatem absolvendi à reservatis cum ulla onere, sicuti concessum est pro iter agentibus.

13. Dixi (videtur) Nam ego ita esse nequequam puto. Primum, quia hæc responsa dictorum penitenciarum, cujuscunque sint, non habent in Societate vim vniuersalem legis; fuerunt enim data juxta varias circumstantias, quæ pro tempore occurrebant, & quæ particularibus provinciis. Et sanè verosimile non est, Societatem seu Præpositum Generalem voluisse eum tam innotati facultatem omnibus per scripta hæc privare, ut concedere.

Secundo, quia pro iter agentibus adeo expressè instructio pro tota Societate, atque in nostris Ordinamentis, & Decretis inserta, quæ non est de dictis casibus de quibus certè facta fuisset mentio in dictis Ordinamentis, si Societas ad eos concessionem aliquam voluisset extendere.

Tertio, quia in his responsis, nec explicite, nec implicite conceditur ejusmodi facultas, nulla existens necessitate; nec colligitur ex modo loquendi ipsorum, & contraclarè dicitur in casu de iter agentibus, Creditur ergo sit prædicta responsa supponere id quod Doctores semper supponunt, ad dimidiandam Confessionem, debere adesse necessitatem urgentem communicationis, ut igitur illa non urgente poterit.